

Un campió de 19 anys que somia amb la medalla olímpica

Sergi Bruguera, nascut per al tennis

"Si guanyar una medalla olímpica és importantíssim, imagina't guanyar-la aquí, a Barcelona. Tu diràs". Aquest és el somni de Sergi Bruguera, el jove campió català de dinou anys nascut per al tennis.

Sergi és l'únic fill de Lluís Bruguera, jugador número cinc de l'equip de Copa Davis, capità del mateix equip abans de Santana, entrenador i propietari del club on es fan cinquanta-dos tennistes, a la vessant d'un turó de Santa Coloma de Cervelló.

El nou campió estatal de l'esport de la raqueta reconeix que ha estat "bastant important" haver nascut en aquesta família: "M'he criat en un club de tennis, sempre anava a jugar-hi, m'agrada molt i he tingut la sort que el meu pare fos entrenador i pogués fer les coses de la manera que volgués i quan volgués".

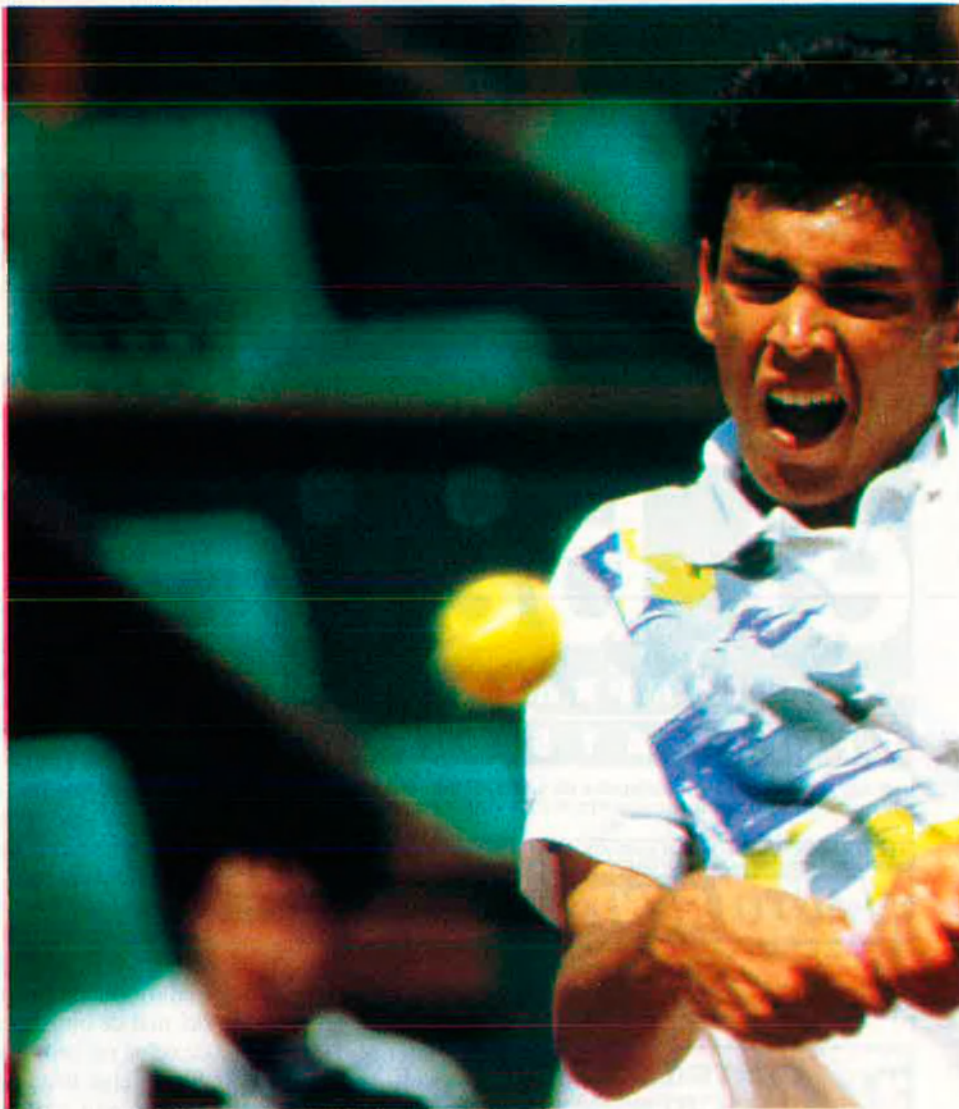
No és estrany, per tant, que formi part d'aquella colla de joves que arriben als llocs importants de l'esport internacional abans dels vint anys, com el xinès-americà Chang, com alguns suecs, o Becker abans... i és que "ara la gent comença una mica abans a ser professional, a treballar per ser un bon tennista i hi ha més jugadors que surten aviat".

NI FUMA, NI BEU...

El triomf o el partit perdut, és el que veu el seguidor. Però al darrere hi ha sacrifici, molt de sacrifici. De vegades acceptat com un fet natural. Sergi no fuma, més encara, és un antitabaquista que no suporta el fum d'un cigarret. I tampoc no beu alcohol. Encara que es treu mèrit: "No ho faig perquè no m'agrada. Ni fumar, ni l'alcohol". I "no, no tinc nòvia".

A més d'això, cal tenir en compte el treball quotidià d'entrenament: "Al matí, dues hores de tennis i, abans, tres quarts d'hora de gimnàstica. A la tarda un altra hora i quart o hora i mitja de partit, i tres quarts d'hora més de gimnàsia". Això sí, descansa dissabte (encara que alguns juguen una estona) i diumenge.

La veritat és que l'ambient del club, aïllat, amb quasi totes les pistes ocupades per jugadors que es diuen bons, resulta

"Que el tennis sigui olímpic és molt important".

engrescador. És difícil evitar les ganes de vestir-se de curt i agafar una raqueta.

Són cinquanta-dos els alumnes de Lluís Bruguera. Alguns dels que juguen amb Sergi: García Lleó, Jesús Cotas, Conde Vila (ex-campió estatal junior), Emilio Álvarez (actual campió junior),

Alberto Gutiérrez, Torregrosa...

DEL 335 AL 28

En tan sols dos anys, aquest jove català ha passat del lloc 335 a la llista dels millors de l'ATP (Associació de Tennis

Professional), al 28. Tot i que ja havia dit: "El primer any sempre és més fàcil, tot és sumar; però després tan sols els millors suporten la pressió".

Ara com ara, Sergi sembla suportar-la més que bé. Aquest any que s'acaba ha estat dues vegades a l'equip espanyol de Copa Davis, semifinalista a París-Bercy, finalista d'altres tornejos del Gran Prix... i campió estatal, davant Emili Sánchez Vicario.

Cap dels dos Bruguera no vol ni sentir parlar d'aquells embolics al voltant de l'equip de Copa Davis, on es van trobar

nivell altíssim de tennistes molt bons, i això feia més difícil la victòria. Però no, no pensava en res més".

El dia de Sant Esteve d'aquest jove serà diferent que el de la resta de catalans. Marxa a Austràlia, per tal de participar en aquell torneig del Grand Slam que obre una temporada absolutament carregada. D'allà passarà als Estats Units, a les competicions de Kay Biscayne i Indian Wells, per retornar a fer el circuit europeu.

Un imagina tant viatge, tanta competició seguida, i sent cansament, només de

mal a la seva edat, no el fa renunciar als amics de sempre: "Perquè tinc els amics aquí a Barcelona i quan t'estàs aquí, sempre t'estàs amb ells. El que passa és que m'agradaria dedicar-los més temps..."

1'87 I CREIXENT

Per ara —encara es pot créixer, als 19 anys— Sergi fa un metre vuitanta-set centímetres d'alçada. Pesa només 71 quilos. Creu que el seus millors cops són des del fons de la pista, *drive* com revés. I que encara li falta molt per a tenir un bon servei.

Està content, però, de la seva adaptació a pistes més ràpides que les de terra batuda, on s'ha fet: "Enguany, en els dos tornejos que he jugat he quedat molt bé, he estat semifinalista al més important del món (París-Bercy) i estic molt content, més que res per demostrar que també puc jugar bé en aquestes altres pistes".

¿I la Copa Davis? ¿És tan diferent com diuen? "La veritat és que sí; és una cosa molt diferent perquè no jugues per a tu mateix sinó per al teu país. Es una pressió molt forta i és molt difícil jugar amb aquesta tensió".

Tensió, pressió, moral, són paraules constants en el món de l'esport, del tennis particularment. Caldria pensar si no cansa més la responsabilitat, la tensió, que l'exercici mateix de dues, tres, quatre hores d'un partit. I Sergi diu que sí, "que els nervis són els que et fan cansar més". Almenys, als dinou anys.

¿A què aspira aquest jove sorprenent, lacònic, encara poc acostumat a entrevistes i a mitjans de comunicació? ¿S'ha fixat un objectiu concret i immediat? Doncs, no. S'estima més "seguir treballant, anant fent, i ja ho veurem".

I si li preguntes per una possible residència a Andorra, o a Montecarlo, respon ràpidament que mai no ho han pensat (ell i la família). Que el que vol es estar a Barcelona, que no li agradaria anar-s'en. Quan aclareixes que estàs parlant d'Hisenda, riu, potser per primera vegada, i es limita a repetir "no, no...".

Això sí, amb els Jocs del 92, bon punt esmentar-los se li il·luminen els ulls: "Tu diràs. Ara, que el tennis sigui olímpic, almenys per a mi, és molt important. M'agradaria ser-hi. I si guanyar una medalla olímpica és importantíssim, ¡imagina't guanyar-la aquí, a Barcelona!".

Robert Petit

sense voler, pels atacs del grup del Pato Álvarez, dels Vicario i Casal. Per a Sergi, no hi havia —almenys així ho diu— cap afany de revenja en el campionat estatal. Això sí: "L'important era guanyar, perquè es demostra que ets el millor del moment i, sobretot, perquè hi havia un

pensar-ho. El protagonista diu que sí que ho és, de cansat, "però vols jugar a tennis i ho has de fer".

Les tres setmanes entre Austràlia i Amèrica li semblen més unes vertaderes vacances. I si aquest ritme li trau la possibilitat d'una vida tranquil·la, més *nor-*

ARXIU